Σαίξπηρ, *Το ημέρωμα της στρίγκλας*, ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας, καλοκαίρι 2004

Άραγε γίνεται ο ίμερος, ...ήμερος; Τιθασεύεται το ένστικτο, εξημερώνεται η στρίγκλα; Ή μήπως πρόκειται για ονειροφαντασίες; Όπως συμβαίνει στο *Ημέρωμα της στρίγκλας*, όπου ένας λόρδος και οι υπηρέτες του στήνουν στο μεθυσμένο Λέρα μια θεατρική παράσταση μ' αυτό το θέμα.

Ο Σαίξπηρ ως πολύ καλός γνώστης της ανθρώπινης φύσης δεν παρουσιάζει το μύθο του άμεσα, αλλά τον διυλίζει μέσα από το σχήμα τού *θέατρο εν θεάτρω*, σαν η ιστορία του να είναι τόσο ανέφικτη που ούτε ως θεατρικός μύθος δε στέκει. Συνεπώς, δεν υπάρχει απάντηση στο αν εξημερώνεται η στρίγκλα. Άλλωστε κι ο μονόλογος της δήθεν υποταγής τής Κατερίνας είναι διφορούμενος.

Στην ουσία ο γάμος είναι δι-φορούμενος. "Φοριέται" και απ' τους δυο. Και οι δύο πρέπει να υποταχθούν. Αυτό άλλωστε δείχνει και η αυθόρμητη ομολογία του Πετρούκιου την ημέρα του γάμου του: "Αν μπορούσα να διόρθωνα ό,τι αυτή (η Κατερίνα) θα μου χαλάσει, όπως μπορώ να αλλάξω τούτα τα παλιόρουχα, και για την Καίτη θα 'ταν καλό, μα πιο καλό για μένα". Ο γάμος αλλοιώνει τις προσωπικότητες και τους χαρακτήρες. Ποιος κυριαρχεί και ποιος υποτάσσεται είναι πολύ δύσκολο να προσδιοριστεί. Διότι, όπως συμβαίνει σε κάθε διανθρώπινη σχέση, οι ρόλοι εναλλάσσονται διαρκώς.

Ο Γιάννης Κακλέας (σκηνοθέτης), όπως και πέρυσι με το *Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας*, δημιούργησε μια φρέσκια και δροσερή παράσταση, με ανανεωτικό πνεύμα, χωρίς να ποδοπατήσει το κείμενο, ή καλύτερα την ουσία του έργου. Επιφόρτισε όμως τη δράση με παραπανίσια μουσικά ιντερμέδια -ομολογουμένως όχι αντιαισθητικά-, λίγο γλυκανάλατα, που ειρωνεύονταν το κείμενο, ενώ η ειρωνεία είναι εγγενής στη Σαιξπηρική γραφή. Επίσης, το σκηνοθετικό μάτι οφείλει να χαλιναγωγεί τους εκτροχιασμένους ηθοποιούς, που αθέλητα ίσως μετατρέπουν το ρόλο σε κόμικ. Καταγράφτηκε επίσης και η εμμονή τού σκηνοθέτη στο γυμνό, που όμως δεν κολλάει παντού, όσο καλαίσθητο κι αν είναι. Παράδοξο το σκηνικό κατασκεύασμα (Απόστολος Βέττας) -λειτούργησε όμως-, το οποίο μαζί με τα κοστούμια (Αντώνης Βολανάκης) έδωσαν νότα πρωτοτυπίας κι ευφορίας. Εύστοχες οι περισσότερες μουσικές επιλογές (Ιάκ. Δρόσος). Ζωντάνια και νεανικότητα μετέφεραν οι χορογραφίες (Κων/νος Μίχος). Έξυπνο χιούμορ, ευγλωττία και διαφάνεια χαρακτήριζαν το λόγο (μτφρ. Ερρίκος Μπελιές).

Οι πρωταγωνιστικοί ρόλοι ευτύχησαν με καλούς ηθοποιούς. Η Βάνα Πεφάνη (Κατερίνα) έξοχη, με εσωτερική ενέργεια, με αυτοέλεγχο και διεισδυτικές παύσεις, πάντοτε παρούσα. Ο Τάσος Γιαννόπουλος (Πετρούκιος) δυναμικός, υπαινικτικά ειρωνικός, ρυθμικός, κυριάρχησε στη σκηνή. Καθάριος Πετρούκιος. Καθ' όλα σωστός ο Στάθης Βούτος (Μπατίστας). Σωστά αποδόθηκε ο ερωτοχτυπημένος νέος από το Σωκράτη Αλαφούζο (Λουκέντιος). Με πολύ καθωσπρεπισμό και αριστοκρατικότητα έντυσε το ρόλο του ο Κώστας Ζαχαράκης (Τράνιος) στερώντας του τη δουλική καταγωγή του, την πονηριά και την απλοϊκότητά του. Υπερβολικοί στην εκφραστικότητά τους, με περίτεχνες, εξεζητημένες κινήσεις οι: Γιώργος Ψυχογιός (Γκρέμιος) και Κώστας Φλωκάτουλας (Γκρούμιος). Τους έλειπε το μέτρο. Χαριτωμένος κι αυθεντικότερος ο Μάκης Παπαδημητρίου (Ορτένσιος). Ειλικρινής κι αισθαντική η Γιώτα Μηλίτση (Μπιάνκα). Σταθερή αξία ο Κώστας Μπάρας (ψευτοπατέρας). Απολαυστικοί στους μικρούς τους ρόλους οι : Βαγγέλης Χατζηνικολάου, Στέλιος Γερά-

νης, Στέλιος Ιακωβίδης, Γρηγόρης Ποιμενίδης και Ειρήνη Τζανετουλάκου.

Σύγχρονη αντίληψη, γοργός ρυθμός, πρωτότυπη σύλληψη καλοί ηθοποιοί· δόκιμες συνθήκες για επιτυχημένη παράσταση. Εύσημα στο ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας για ακόμα μία χρονιά.